

זהר פנחס ח"ג דף רלא ע"א

ועל דא אנטריך לב"י לפרשא חובי' לכל חד וחד כמה דליוו בגין דמאן דמפרש חטאי לא אתמסר דיניה אלא בידא דמלכא קב"ה בלחודוי ומאן דדאין ליה קב"ה חיוו לטב וע"ד צעא דוד מלכא (ואמר) שפטי אלהים אנת ולא אחרא וכן שלמה אמר לעשות משפט עבדו הוא ולא אחרא וכל בי דינא בדילין ממנו • וע"ד אנטריך לון לפרשא חובין לכל שייפא ושייפא וכל מה דעביד בפרט ה"ד (ההניס לב) חטאי אודיעך וגו' • לבתר ואתה נשאת עון חטאי סלה • מגלן ממשא דכתיב (שמות לב) אנת חטא העם הזה וגו' • בישראל כתיב (שמואל א' יב) חטאנו כי עזבנו את יי' • דאי תימא האי ביחוד אכל בצבור לא • הא כתיב קרא דא • ואי תימא הא בצבור אכל שליחא דלחון לא הא כתיב (שמות לב) וישב משה אל יי' וגו' • וכתיב (שם) ויעשו להם וגו' מ"ט מאן דמפרש חוביה בי דינא בדילין מניה בגין דב"י הריב לגמיה ולא אחרא על פומיה וכו' לא שביק למקטרגא לאולפא עליה חובא מומא דבר נש יקדים ויימא ולא יהיב דוכתא לאחרא למימר • כדין קב"ה מחיל ליה ה"ד (משלי כח) ומודה ועוזב ירוחם • ציומי דר"ה מתקנין צי דינא כורסייא למלכא למידן כל עלמא

זהר בא ח"ב דף מא ע"א

עון וחודקן כגבו נקב"ה וחשחנק יקריה עלייה עילא ותתא • כעונא דא מאן דאשחתי ומפרט חטאי על כל מה דעבר • אי תימא למאי אנטריך אלא מקטרגא קאים חידר קמי קודשא צריך הוא בגין לאשחתי ולמחצב חובי צני נשא ולמחצב עליהון דינא • כיון דאקדים צר נש ומפריט חטאי כל חד וחד לא אשאר פטרא דפומא להאזא מקטרגא ולא יכיל למחצב עליה דינא דהא חידר חצב דינא בקדמיתא ולבתר משחתי ומקטרג פלוגי עבד כן • ועל דא אנטריך ליה לבר נש לאקדמא ולפרט חטאי • כיון דמקטרגא חמי דא לית ליה פטרא דפומא עליה וכדין אפרש מניה מכל וכל • אי סב בהיובתא יאות ואי לאו הא מקטרגא אשחתי עליה ואמר פלוגי דאחא לקמך בחוקפא דאפינ צעיט צמריה • חצוי קד וק • על דא יאות לאודרהא צר נש בכל האי בגין דישחתי עבדא מהימנא קמי קודשא צריך הוא •

רמ"ע מפאנו עשרה מאמרות מאמר חיקור דין ח"א פ"ג

פירש ישעיה, רחצו, עזיבת החטא. ל"הזכו, חרטה. ל"הסירו, ודי שעל ידי כן הקטיגור מסתלק מגדר ומודה בקנס פטור מ"לפי שהחוטא מאבד את העולם שנברא באותיות התורה נתקן הודוי באלפא בית"א. והנה האותיות תחלה מ"עאלו למפרע קדם מלכא

אגרא דכלה פרשת נשא

והתודו את חטאתם וכו'. הוא מצוה שס"ה, יש לרמוז דהנה טעם הוידוי מבואר בזהר דאם האדם בעצמו מתודה הנה נסתם פיות המקטריגים באמור להם מודה בקנס פטור ולית להו רשות לאסטונייט. והנה אמרו רז"ל השט"ן המקטרג בגימ' שס"ד להורות דביום הכיפורים לית להו רשות לאסטונייט. וזה הענין ג"כ במצות וידוי לית להו רשות לאסטוני.

אור שמח פ"י מנזקי ממון הי"ד

דמיו היכא דליכא כופר ופוטור צדן חורין, אולם הגמרא ענמה צריך צאור, מה טעם הוא זה, בשביל שלא נמנא גבי עבד תשלומי קנס עפ"י ענמו לכן אינו משלם דמים, מה זו סיבה להמסוכצ. אמנם הפירוש פשוט מאד, דניחוי מודה בקנס דפטור אינו משום שלא מצינ לחייבו ע"פ ענמו דהא מודה בקנס ואח"כ צאו עדים פטור, ונימא דל הודאתו יתחייב משום סהדי דמסהדי, וע"כ כיון שהודה ע"פ ענמו צפני צ"ד פטרתו רחמנא מלשלם והוא כאלו שלם צבית דין דהודאתו צמקוס תשלומין קאי [עד כי קנת מרבנן צתראי סברי לומר דהודאה שלא צצ"ד מתחייב על פיה צלצד כיון שאינו נפטר אם צאו עדים אח"כ] וא"כ איך יתחייב דמים כיון דיש כאן הודאה דצמקוס דמתחייב השור מיתה ונתחייב הצעלים שלשים של עבד נפטר צזה, א"כ השחא שלא נתחייב השור מיתה וליכא דין של עבד, אינו מתחייב דמים דתוכל לומר דכבר שלם קנס צהודאתו דהרי נתחייב פה צדין עפ"י הודאתו ונפטר צה, ו"ב דלגצי קנס חשצה התורה מה דמרשיע את ענמו לתשלומין. (מלואיס). אכל כופר לאו קנסא הוי וצמקוס דאין צריך הודאתו רק על חיוצ הכופר כגון דמודה דהוא מועד צריך לשלם גס עפ"י ענמו, רק יש כאן סיבה צדדית והוא מה שלא נתחייב השור מיתה עפ"י הודאתו, לכן משלם דמים דלא תוכל לכנות ההודאה לתשלומין ו"ב דלגצי כופר דממונא הוי כל זמן שלא שלם אע"ג דהרשיע את ענמו לא נחשב לתשלומין. (מלואיס).